

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **P. Ch.**
zastoupený ustanovenou advokátkou Mgr. Monikou Ipserovou
sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Magistrátu města Pardubic**
sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 21 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. OSA/PO-7/19/23,

takto:

- I. Pokuta uložená Úřadem městského obvodu Pardubice V, č.j. 744/2018/OIS/Fa-11, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č.j. OSA/PO-7/19/23, se snižuje na částku 2 000 Kč.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Monice Ipserové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228,- Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u zdejšího soudu přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice V, č.j. 744/2018/OIS/Fa-11, kterým byl uznán žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen ZNP), tj. tím, že dne 1. 2. 2018 kolem 21:10 hod. v Pardubicích, ul. Rokycanova v bytě prvního patra domu čp. 2654, po předchozí vzájemné rozepři týkající se odcizení trať (nabíječky) od notebooku zn. Asus mini, fyzicky napadl nejprve fackou do obličeje a následně ranou teleskopickým obuškem do hlavy J. O., nar. X (dále jen jako „poškozený“), tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, a za tento přestupek mu byl uložen dle ust. § 35 písm. b) a v souladu s ust. § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jako „zákon o přestupcích“), a § 7 odst. 4 písm. b) ZNP správní trest - pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušální výši 1 000 Kč. Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.
2. Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl shledat v procesním postupu Úřadu městského obvodu Pardubice V pochybení, které bylo důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Žalobce v žalobě poukazuje na skutečnost, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádaly s námitkou podjatosti vznesenou v řízení před správním orgánem I. stupně žalobcem a toto pochybení nenapravit příslušným postupem ani žalovaný. Dle tvrzení žalobce je procesně nesprávné, že žalovaný předmětný projev žalobce sice v podstatě považoval za námitku podjatosti, ale protože ji považoval za zjevně opožděně uplatněnou, již dále se jí nezabýval a pouze konstatoval, že není důvodem k rušení naříkaného rozhodnutí. Žalobce dále vytýká správním orgánům, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve spise a v provedených důkazech, je naopak v rozporu s nimi, a že procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech. Dle žalobce správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného posouzení jednání žalobce, když ho uznaly vinným, v rámci jeho posouzení překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí, přičemž rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a příslušných právních předpisech. Jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní. Obě rozhodnutí jsou tak pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelná. Správní orgány nerespektovaly zákon, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, když neprovedly všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Nevyžádaly si od telefonního operátora poškozeného výpis uskutečněných hovorů z jeho tel. čísla z 1. 2. 2018, zejména z doby od 21.00 hodin, o které tento tvrdil, že volal své matce a sdělil jí, že byl napaden obviněným, správní orgán měl vyslechnout jako svědka i jiné osoby, které přicházely v úvahu k ověření věrohodnosti poškozeného a L. O., například známého L. O., u kterého tato bydlela, byl-li příchodu poškozeného do bytu přítomen. Zdůvodnění, proč nebylo třeba dalšího dokazování, neobstojí, když na jedné straně je tvrzení žalobce,

které je podpořené výpovědí jeho manželky, která byla incidentu přítomna, a na druhé straně tvrzení poškozeného, které mělo být podpořené výpovědí matky poškozeného, která u incidentu nebyla přítomna a ke které se poškozený dostavil až s časovým odstupem. Navíc nikdo nezkoumal autentičnost fotografie zachycující zranění poškozeného. Zkoumáno mělo být i samotné zranění poškozeného, jelikož pokud by opravdu došlo ze strany žalobce k útoku teleskopickým obuškem, došlo by k značně vážnějšímu zranění. Správními orgány provedené důkazy byly nesprávně hodnoceny jednotlivě a nebyly hodnoceny správně ani ve vzájemné souvislosti. Výpověď poškozeného je nevěrohodná, po údajném napadení žalobcem poškozený nevyhledal lékařskou pomoc ani neinformoval policii. Nedůvěryhodná je také výpověď matky poškozeného, jelikož ta nebyla incidentu přítomna, je omezena na svéprávnosti a jako matka poškozeného je ve snaze poškozeného chránit, tudíž měla být její výpověď při nejmenším posouzena jako výpověď pí. Ch.

3. Žalobce v žalobě dále správním orgánům vytýká, že při ukládání správního trestu došlo k nesprávné aplikaci ustanovení § 35 písm. b), § 90 odst. 3 ZOP a § 7 odst. 4 písm. b) ZNP. Žalobce tvrdí, že se orgány při stanovení nezabývaly všemi zákonem stanovenými hledisky a těmi, kterými se zabývaly, tak je posoudily pouze povrchně a navíc nesprávně, když odůvodnění spr. orgánu I. stupně spočívalo pouze v konstatování, že byla uložena pokuta v jedné čtvrtině zákonné sazby a že uložený správní trest má plnit roli především preventivně výchovnou, aby se obviněná osoba do budoucna podobného či jiného protiprávního jednání vyvarovala a dbala na to, že ochrana soužití mezi občany je zákonem chráněný zájem společnosti.
4. Závěrem žaloby žalobce z důvodu své finanční a osobní situace (k tomu doklady založené ve spise vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích sp.zn. Na 1052/2020) navrhuje dle § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen jako „s.ř.s.“), aby v případě, že krajský soud neshledá existenci důvodů k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu zrušil pro jeho nezákonnost či nepřezkoumatelnost, rozhodl o upuštění od uložení pokuty uložené mu rozhodnutím správního orgánu.
5. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových a právních závěrech, v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým zjištěním.
8. Za správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že dne 4. 2. 2020 vydal Úřad městského obvodu Pardubice V rozhodnutí, č.j. 744/2018/OIS/Fa-11, kterým uznal žalobce vinným přestupkem proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, tj. tím, že dne 1. 2. 2018 kolem 21:10 hod. v Pardubicích, ul. Rokycanova v bytě prvního patra domu čp. X, po předchozí vzájemné rozepři týkající se odcizení trať (nabíječky) od notebooku zn. Asus mini, fyzicky napadl nejprve fackou do obličeje a následně ranou teleskopickým obuškem do hlavy J. O., nar. X, tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním, a za tento přestupek mu byl uložen dle ust. § 35 písm. b) a v souladu s ust. § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a § 7 odst. 4 písm. b) ZNP správní trest - pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušální výši 1 000 Kč. Při svém rozhodování vycházel správní orgán I. stupně z výpovědi žalobce, z výpovědi poškozeného a z výpovědí svědkyň p. Ch. (manželka žalobce) a p. L. O. (matky poškozeného), a také z fotografií zachycujících zranění poškozeného, které pořídila pí. O. svým mobilním zařízením značky Samsung.

9. Na základě provedeného dokazování dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že se žalobce dopustil výše uvedeného přestupku způsobem též výše uvedeným. Správní orgán hodnotil výpověď p. Ch. jako nedůvěryhodnou, jelikož se jedná o osobu blízkou žalobci a jako taková může mít snahu svého manžela chránit. Správní orgán navíc shledal nesrovnalosti mezi výpovědi žalobce a p. Ch. a celkově neuvěřil konceptu toho, co se stalo, tak jak popsali manželé Ch. Naopak z výpovědi poškozeného a paní O. vzal správní orgán I. stupně za prokázané, že se skutek stal, a to především na základě výpovědi poškozeného, kterou podpořila svou výpovědí p. O., dále z metadat fotografií pořízených p. O. a správní orgán uvěřil také celkovému konceptu věci včetně posouzení motivu celého činu.
10. Na základě zjištěného skutkového stavu vydal správní orgán své rozhodnutí, které žalobce napadl odvoláním, ve kterém uvedl v jádru totožné námitky, které uvádí i v žalobě. Odvolání žalobce žalovaný zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného žalobce napadá výše pospanou žalobou.
11. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
12. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
13. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

14. Nyní již k samotnému přezkumu.
15. Krajský soud se jako první zabýval námitkou žalobce ohledně nesprávného procesního postupu žalovaného při posouzení námítky podjatosti vznesené žalobcem před správním orgánem I. stupně, přičemž krajský soud shledal tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.
16. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 12. 12. 2018 učinil vůči správnímu orgánu I. stupně podání nazvané „*Žádost o projednání přestupku jiným orgánem z důvodu podjatosti a zároveň STÍŽNOST proti pracovníku odd. přestupku*“, které správní orgán vyhodnotil jako námitku podjatosti vůči úřední osobě Bc. K. F. a začal se jí zabývat. Žalobce jako důvod podjatosti vnímal nesprávné posouzení věci, špatné vyhodnocení důkazů a také průtahy v řízení. Dne 17. 12. 2018 předal p. Bc. F. námitku podjatosti služebně nadřízené pí. Ing. Bc. A. Ch., přičemž ve svém vyjádření k námitce uvedl, že žalobcem uvedené důvody nespádají pod důvody podjatosti dle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také jako „s.ř.“), ale jsou důvody pro dovolání proti rozhodnutí o přestupku. S tímto názorem se nadřízená úřední osoba ztotožnila, usnesením ze dne 8. 1. 2019 námitku podjatosti zamítla a uvedla, že žalobcem namítané důvody nemají nic společného s důvody podjatosti a spadají do kompetence odvolacího orgánu. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto. Žalovaný ve svém zamítavém rozhodnutí ze dne 8. 2. 2019 uvedl, že celá námitka podjatosti míří mimo rámec § 14 s.ř. a nelze tak vysledovat důvody, pro které by byl p. Bc. F. podjatý. S tímto procesním postupem i právním posouzením se krajský soud v plném ztotožňuje a uvádí k tomu následující.
17. Nejprve je třeba korigovat toliko tvrzení žalobce, že žalovaný ani správní orgán I. stupně se nevypořádali s námitkou podjatosti, pouze konstatovali, že byla opožděná a dále se jí nezabývali. Toto tvrzení nemá oporu ve správním spise. Jak soud již uvedl výše, pro zamítnutí námítky podjatosti vedla správní orgány skutečnost, že žalobcem tvrzené důvody podjatosti nespádají do rámce § 14 správního řádu, a nelze ji tedy hodnotit jako důvodnou. S tímto nemůže krajský soud jinak než souhlasit. Dle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žalobcem uvedené důvody podjatosti (nezákonnost postupu, manipulace s důkazy, nesprávné vyhodnocení důkazů, atd.) nespádají do rámce důvodů podjatosti stanoveného § 14 odst. 1 s.ř. Žalobcem uvedené důvody jsou toliko důvody, pro které lze rozhodnutí správního orgánu zrušit v odvolacím řízení, popř. soudním řízení správním, nemohou však vést k vyloučení úřední osoby pro podjatost. Zmínka žalovaného o včasnosti podané námítky v rozhodnutí o odvolání proti usnesení o zamítnutí námítky podjatosti, byla pouze doplňujícího charakteru a nemá tak vliv na zákonnost celého postupu a rozhodnutí. Krajský soud z uvedených důvodů neshledal nezákonnost v postupu v řízení o námitce podjatosti, s postupem i názorem správních orgánů se ztotožňuje a žalobní námitku hodnotí jako nedůvodnou.
18. Zbylá převážná část žalobní argumentace již napadá proces dokazování a hodnocení důkazních prostředků, což mělo dle žalobce zásadní vliv na řádné zjištění skutkového stavu. K tomu krajský soud nejprve obecně uvádí následující.

19. Dle § 3 správního řádu platí, že „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
20. Povinnost správního orgánů zjistit stav věci úplně a přesvědčivým způsobem dlouhodobě judikují také správní soudy, viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010-132: „*Zejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offa je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona. Důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutné odmítnout jako nevyhovující*“
21. K dokazování v přestupkovém řízení lze odkázat též na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47: „*Jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů. Pokud správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (§ 3 správního řádu z roku 2004), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.*“
22. Nelze také opomenout, že „*[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, sp. zn. 8 As 100/2011).
23. Krajský soud ve světle výše uvedené zákonné úpravy a ustálené judikatury správních soudů přezkoumal postup žalovaného, přičemž neshledal na straně správních orgánů pochybení.
24. V obecné rovině lze konstatovat, že do sporu se ve zde projednávaném případě dostaly dvě „verze“ vzniklého konfliktu mezi žalobcem a poškozeným, který se stal dne 1. 2. 2018 na adrese Rokycanova č.p. X, Pardubice. Na jedné straně je zde „verze“ žalobce, kterou měla v přestupkovém řízení podpořit p. Ch., manželka žalobce. Na druhé straně je zde „verze“ poškozeného, kterou měla podpořit svou výpovědí p. O., matka poškozeného. Správní orgány se při svém rozhodování přiklonily k „verzi“ poškozeného, jelikož tuto verzi shledaly za důvěryhodnou, popsané skutečnosti na sebe vzájemně navazovaly a v souhrnu utvořily ucelený rámec. Naopak verzi žalobce správní orgány hodnotily jako

nedůvěryhodnou, ve výpovědi žalobce a p. Ch. shledaly rozpory a celkový obraz pospaných skutečností hodnotily správní orgány jako nereálný. S tímto hodnocením se krajský soud v plném ztotožňuje, verzi žalobce a výpověď p. Ch. hodnotí krajský soud jako nedůvěryhodnou, a to z následujících důvodů.

25. Žalobce již do úředního záznamu ze dne 1. 2. 2018 popsal konflikt mezi ním a poškozeným tím způsobem, že vše vzniklo kvůli údajně ukradené nabíječce k notebooku žalobce. S touto skutečností měl žalobce poškozeného konfrontovat, načež poškozený proti žalobci naznačil ránu a následně jej měl začít škrtit a poté utéct z bytu. Dle žalobce se vše stalo tak rychle, že není schopen útok přesněji popsat. Dne 7. 2. 2018 žalobce v rámci podání vysvětlení do úředního záznamu uvedl, že nabíječku od notebooku našel, navíc při konfliktu nedošlo k poškození majetku ani závažnému zranění, tudíž jsou dle jeho názoru další kroky policie ve věci zbytečné.
26. Nicméně žalobce v následném řízení o přestupku před správním orgánem I. stupně uvádí již pozměněnou verzi, dle které poškozený, poté co se jej žalobce zvýšeným tónem opětovně tázal na nabíječku k notebooku, měl vstát z postele, praštit s žalobcem o zem a několik minut jej držet v kravatě a přitom rozbíjet vybavení bytu. Tuto verzi měla podpořit výpověď manželky, p. Ch., která k incidentu uvedla, že při incidentu poškozený nejdříve začal škrtit žalobce, povalit ho na zem, kde ho měl 25 minut držet v kravatě, rozbíjet věci a poté co měl pustit žalobce z kravaty tak mu rvát prsty do pusy, že žalobci vyláme zuby.
27. Takovéto rozpory v původní verzi žalobce a ve verzi pro správní orgány v přestupkovém řízení hodnotí krajský soud tak, že způsobují nedůvěryhodnost té verze, ve které došlo k napadení žalobce ze strany poškozeného. Navíc ze spisového materiálu vyplývá, že si žalobce v průběhu správního řízení odporuje i v uvedeném důvodu, proč k napadení a zavolání Police ČR vůbec došlo. V žalobě žalobce uvádí, že celému incidentu předcházela rozmluva žalobce s poškozeným ohledně domněle ukradené nabíječky od notebooku žalobce, nicméně ve svém odporu ze dne 11. 4. 2018 žalobce uvádí, že nabíječka se v momentě příjezdu Police jevila jako odcizená, neboť když poškozený z místa napadení odcházel, sebral všechny své věci ve spěchu, přičemž mohl také sebrat žalobcovu nabíječku nebo ji omylem zakopnout pod linku, kde byla následně nalezena, tudíž že k „odcizení“ došlo až po napadení žalobce ze strany poškozeného.
28. Na druhé straně proti výše uvedeným rozporným vyjádřením žalobce a pí. Ch. stojí vyjádření poškozeného, dle kterého k incidentu došlo po rozpravě mezi ním a žalobcem ohledně údajně odcizené nabíječky, přičemž mělo dojít zprvu k napadení rukou ze strany žalobce, následně teleskopickým obuškem, oboje vedeno do obličeje. Následně měl poškozený žalobce v sebeobraně na chvíli vzít žalobce do kravaty (poškozený tedy tímto přiznal i svou účast na konfliktu, přičemž však toto jednání bylo správními orgány vyhodnoceno jako nutná sebeobrana) a poté opustit byt. Tuto verzi poškozený sdělil již Policii ČR a následně nijak nezměněnou též správním orgánům (na rozdíl od rozdílných verzí žalobce). Navíc tuto verzi sdělil poškozený ihned po incidentu také své matce telefonem, která toto jako svědkyně potvrdila. Napadení ze strany žalobce potvrzují také dvě fotografie obličeje poškozeného, které byly dle správního spisu pořízeny v časovém sledu ihned poté, co poškozený dorazil ke své matce, tedy ve 22:04:17 a 22:04:37 hodin.
29. Verze poškozeného je dle hodnocení soudu ucelená, vnitřně nerozporná a v hlavních rysech shodná též s první verzí žalobce, tudíž dle krajského soudu věrně zachycuje incident

mezi ním a žalobcem. Žalobce se naopak dle hodnocení krajského soudu snaží ve správním řízení pouze účelovými a vnitřně si rozpornými tvrzeními zvrátit skutečnosti ve svůj prospěch a zbavit se tak odpovědnosti za své přestupkové jednání. Krajský soud tak nedospěl k závěru, jak tvrdí žalobce, že správní orgány při svém hodnocení vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a že důkazy byly nesprávně vyhodnoceny. Tuto námitku tak vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

30. Jak již soud uvedl výše, povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19), k čemuž ze strany krajského soudu došlo, nicméně je dle názoru krajského soudu na místě se alespoň obecně vyjádřit k dalším žalobním argumentům uvedeným v žalobě.
31. Žalobce v žalobě vytkl správním orgánům, že při svém rozhodování měly využít veškeré důkazní prostředky, které by vedly ke zjištění skutkového stavu dostatečným způsobem. Žalobce správním orgánům vytýká, že si měly vyžádat od mobilního operátora poškozeného výpis hovorů z předmetného dne k ověření, zda skutečně došlo k telefonátu mezi poškozeným a jeho matkou. K tomu musí krajský soud na prvním místě konstatovat, že takovou pravomoc správní orgány v přestupkovém řízení nemají. Tuto pravomoc mají pouze subjekty uvedené v § 97 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, mezi které správní orgány nepatří. Navíc vyžádání telekomunikace poškozeného by bylo zbytečné, když o skutečnosti, zda bylo telefonováno, nepanovaly pochyby a žalobce před správními orgány tuto skutečnost žádným konkrétním tvrzením nesporel. Obdobně tomu bylo také s návrhem na výslech přítele paní O., který měl být přítomen příchodu poškozeného do bytu k matce. Skutečnost, že poškozený přišel do bytu ke své matce s krvavým nosem, byla prokázána výpovědí matky poškozeného a pořízenými fotografiemi, jejichž věrohodnost žalobce opět nenapadá žádným konkrétním tvrzením. Navíc autentičnost (datum, čas, záznamový přístroj) těchto fotografií byla prokázána skrze EXIF (formát metadat vkládaných do fotografií). Žalobcova tvrzení o nevěrohodnosti důkazu a výpovědí jsou tak nedůvodné a dle krajského soudu nebylo potřeba dalšími důkazy jejich pravdivost ověřovat.
32. Jako nedůvodnou hodnotil krajský soud též argumentaci ohledně svéprávnosti p. O., jejíž omezení by mělo mít vliv na věrohodnost výpovědi. Ze správního spisu vyplývá, že pí. O. je omezena při nakládání s majetkem a finančními částkami v hodnotě přesahující 1 000 Kč, přičemž v běžných záležitostech se nevyžaduje souhlas opatrovníka. Ze spisu nijak nevyplývá, že by pí. O. nebyla schopna rozpoznat běžné životní události a ty dostatečně popsat. Žalobce navíc v žalobě pouze spekuluje nad duševní poruchou pí. O. a nepředkládá jediný důkaz o zhoršené rozpoznávací schopnosti pí. O.
33. Krajský soud nehodnotí jako důvodnou ani argumentaci žalobce ohledně chování poškozeného po incidentu. Žalobce v žalobě uvádí, že poškozený se po incidentu skrýval Policii ČR. Toto tvrzení však nemá oporu ve spisu, naopak je vyvráceno. V úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 12. 2. 2018 je samotnou Policií ČR uvedeno a tučně zvýrazněno, že poškozený se k podání vysvětlení dostavil „**bez zbytečného odkladu po předchozí výzvě**“, která byla učiněna skrze jeho matku. Žalobce navíc nesmí zapomínat, že poškozený byl v té době do jisté míry osobou bez domova,

což objektivně zhoršuje možnost takovou osobu kontaktovat v co nejkratší možné době.

34. Krajský soud se tímto vypořádal s žalobní argumentací žalobce a na základě výše uvedené argumentace shledal žalobu nedůvodnou.
35. Protože krajský soud neshledal důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, musel krajský soud žalobu v tomto rozsahu zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok II.).
36. Krajský soud se po přezkumu důvodů pro zrušení žalovaného rozhodnutí zabýval také návrhem žalobce na upuštění od potrestání dle § 65 odst. 3 s.ř.s., který žalobce odůvodnil svou majetkovou a osobní situací, jelikož je finančně závislý na své manželce s příjmem cca 10 000 Kč měsíčně, která je upoutána na invalidní vozík a je invalidní ve III. stupni. Žalobce je společně s manželkou také v oddlužení, ve kterém přerозdělují věřitelům cca. 5 500 Kč měsíčně. K doložení svých a manželčiných majetkových poměrů odkázal žalobce na údaje uvedené ve spisech vedených u zdejšího soudu pod sp.zn. Na 1052/2020 a KSPA 56 INS 25260/2016.
37. Dle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Z právní úpravy tak vyplývá, že pro uplatnění práva moderační soudem musejí být splněny kumulativně 4 podmínky:
- a) soud neshledal důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí
 - b) žalobce musel takový postup v řízení navrhnout
 - c) lze vycházet ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem nebo doplněného soudem
 - d) trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši
38. Podmínky ad a), b) a c) má krajský soud za splněné, když, jak je již uvedeno výše, krajský soud neshledal důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí [ad a)], protože mj. skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem [ad c)] a žalobce sám tento postup navrhnul [ad b)]. Rozhodné tedy bude posouzení podmínky ad d), tedy podmínky, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
39. Při posouzení, zda trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, nepostačí jen konstatovat, že trest byl nepřiměřený, ale ona zjištěná nepřiměřenost musí být nepřiměřeností zjevnou. K pravomoci správních soudů moderovat výši sankce se vyjádřil Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, ze kterého vzešla výstižná právní věta: *„Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení*

kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložení pokuta by byla likvidační apod.“ K tomu z odůvodnění výše citovaného rozsudku NSS lze uvést, že pro přezkum zákonnosti uložené sankce platí, že „...správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložení pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36). A právě zde spatřuje krajský soud důvod pro uplatnění pravomoci krajského soudu moderovat uloženou sankci.

40. Dle § 7 odst. 4 písm. b) ZNP lze za přestupek dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 uložit pokutu do 20 000 Kč, přičemž spodní hranice nastavena není. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, tedy v ¼ zákonem stanovené sazby. Správní orgány při svém rozhodování o výši sankce uvážily o přitěžujících i polehčujících okolnostech, přičemž neshledaly ani přitěžující ani polehčující okolnosti na straně žalobce (viz str. 15 - 16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Na základě těchto skutečností uvážily, že pokuta ve výši ¼ zákonné sazby je adekvátní a bude na žalobce působit preventivně výchovně. Nicméně dle názoru krajského soudu správní orgány neposoudily výši sankce přiměřeně s ohledem na majetkové a osobní poměry žalobce.
41. Krajskému soudu jsou z jeho rozhodovací činnosti známy majetkové a osobní poměry žalobce, které byly důvodem pro úplné osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce z řad advokátů (usnesení zdejšího soudu č.j. Na 1052/2020 – 45) a také důvodem pro přiznání odkladného účinku zde projednávané žaloby (usnesení č.j. 52 A 43/2020 – 20). Z prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a vlastním šetřením (vše v rámci rozhodování zdejšího soudu ve věci sp.zn. Na 1052/2020) soud zjistil, že žalobce nemá žádné příjmy, na své manželce je finančně závislý, pečuje o ni, neboť je upoutaná na invalidní vozík. Z listin předložených žalobcem je patrné, že domácnost žalobce platí měsíčně 2 000 Kč za elektřinu, 180 Kč na koncesionářských poplatcích, 5 480 Kč za nájem, 388 Kč za telekomunikační služby. Manželka žalobce pobírá invalidní důchod ve výši 10 709 Kč měsíčně, příspěvek na péči, příspěvek na mobilitu a příspěvek na bydlení ve výši 3 983 Kč. Žalobce ani jeho manželka nevlastní nemovité věci evidované v katastru nemovitostí. Manželka žalobce však vlastní dva osobní automobily – OPEL OMEGA, RZ X (první zaevidování vozidla v roce 1997), a BMW 530XD, RZ X (první zaevidování vozidla v roce 2007). Dne 5. 1. 2017 byl zdejším soudem zjištěn úpadek žalobce a jeho manželky a bylo jim povoleno oddlužení. Řízení je vedeno pod sp. zn. KSPA 56 INS 25260/2016 a v insolvenčním rejstříku lze nalézt aktuální zprávy o plnění oddlužení (měsíčně se přerozděluje cca 5 300 Kč až 5 600 Kč). Po posouzení majetkových a osobních poměrů žalobce dospěl krajský soud k závěru, a to i s ohledem na skutečnost, že při projednávaném incidentu nedošlo k vážnému zranění, k poškození majetku či jinému vážnému následku a žalobce před tím nebyl dle výpisu z evidence přestupků správně trestán, je pro naplnění preventivně výchovné funkce trestu uložená pokuta zjevně nepřiměřená. Uložená pokuta 5 000 Kč ve spojení

s povinností uhradit náklady řízení zasahuje do majetkové sféry žalobce zjevně nepřiměřeným, téměř likvidačním způsobem, a bylo tedy na místě ji snížit.

42. Krajský soud při úvaze, o kolik snížit uloženou pokutu, vycházel z prohlášení o majetkových a osobních poměrech žalobce (viz výše), ze kterých vyplývá, že při odečtení životních nákladů a nákladů oddlužení žalobce a jeho manželky od příjmů domácnosti, zbývá částka nepatrná, cca 1 600 Kč. Dle krajského soudu je na základě této skutečnosti zcela adekvátní, preventivní a výchovná, pokuta ve výši 2 000 Kč, jelikož představuje 125 % měsíčního životního zůstatku žalobce a jeho manželky. Takovýto zásah je již dle hodnocení krajského soudu zásahem přiměřeným, který bude plnit funkci preventivní a výchovnou a současně bude představovat dostatečnou represii, jelikož primárním významem trestání je potrestání pachatele (žalobce) tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů. Na základě těchto skutečností krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I.
43. O nákladech řízení (výrok III., IV.) bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.
44. Výrokem IV. soud přiznal ustanovenému zástupci žalobci odměnu právního zastoupení. Při stanovení výše odměny právního zastoupení postupoval krajský soud dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšnému žalobci proti žalovanému tyto náklady:
- odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200,- Kč (2 x 3 100 Kč);
 - paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300,- Kč ve výši 600,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).
 - navýšení 21% DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. 1 428,- Kč.

Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobci, tak činí 8 228,- Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. října 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce